

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο Όδός Προαστείου, αρ. 10
ΑΙ συνδρομαί αποστέλλονται απ' ε-
κείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου,
προνομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικόν μυθιστόρημα, (μετά
εικόνων), κατὰ μεταφράσιν Χαρ. Ἀγγίρον. — Βασβολδ Κρεστόβσκη :
ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μεταφράσιν Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου. —
Α. Schneegans : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν
κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστε-
ροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομὴν
τῶν, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου
πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπαντα-
χοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύ-
σωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν
τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐξ εἰσπράξεως
συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ.
Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Ἡ ὑποδοχὴ ἦς ἔτυχεν ἐν Λοριὰν παρὰ
τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ καὶ τῶν ὑφισταμέ-
νων του ἐνέπλησεν εὐθύς τὴν καρδίαν του,
φαιδρότητος τοιαύτης, οἷαν δὲν ἐνόμιζε
πλέον δυνατὴν δι' αὐτόν. Πανταχοῦ χεῖ-
ρες εἰλικρινεῖς ἔσφιγγαν τὴν ἰδικὴν του
καὶ βλέμματα εἰλικρινῆ τὸν ὑπεδέχθησαν
μειδιῶντα.

Ἐν μόνον τὸν ἀνησύχησεν ἐπὶ τινα
χρόνον, ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας σχέσεων
τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ εἰς κοινωνίαν ἡρεμω-
τῆς ἀληθῶς τῆς παρισινής, ἀλλ' ὅπως
ποτε ἔχουσιν τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καὶ
ἐν ἐθιμοτυπίᾳ τῆς.

Καίπερ ἀγαπῶν τὴν μόνωσιν, ἠναγ-

κάσθη νὰ παραδεχθῇ τὰς ἐπισκέψεις. Ἐ-
δέησε νὰ τὰς ἐκτελῇ ἔστω καὶ κατ' ἄ-
ραιὰ διαστήματα. Ἄλλως τε ἀξιωματικός,
κεκτημένος τοιαύτην ἀξίαν δὲν ἦτο δυ-
νατὸν ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιζήτησιν τῆς
φιλίας του. Καὶ ἐκεῖ ἐπίσης ἐγένετο τὸ
ἀντικείμενον πλείστων ὧσων εὐνοϊκῶν καὶ
... ὑπὸ τοῦ συμφέροντος προκαλουμένων
ἐπιδείξεων. Πολλαὶ μητέρες προσήλωσαν
τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου αὐτοῦ, τοῦ διά-
γοντος βίον τὸσον ἀνεπίληπτον καὶ αὐ-
στηρόν. Κατ' ἀνάγκην ἐγένετο ὁ σκοπὸς
παντοίων μηχανορραφῶν, τοσοῦτο μᾶλλον
ἐπιφθόνων, ὅσῳ διότι ὁ Πλεμὸν, ἐπειδὴ ἀ-
κριβῶς δὲν ἐπέτρεπε καμμίαν, τὰς ἐνεθάρ-
ρυνε πάσας. Εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὴν
κατ' ἐξοχὴν ναυτικὴν, ἔνθα οἱ ἔρωτες
συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ συνεχίζωνται διαρ-
κῶς γενεαὶ ναυτικῶν, ὁ πλοίαρχος φυσι-
κὸν ἦτο νὰ εἶνε ἡ μεγάλη ἐλπίς, τὸ κα-
ταφύγιον τῶν ἐπιζητουσῶν γαμβροὺς διὰ
τὰς κόρας τῶν οἰκογενειῶν.

Ἐξωμολογήθη γελῶν τὴν στενοχωρίαν
του πρὸς τὸν ναύαρχον, ὑπὸ τὰς διαταγὰς
τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ.

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπεν αὐτῷ, νὰ μοῦ
αὐξήσῃς τὴν ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ μὴ ἀ-
ναγκάζωμαι νὰ μένω δύο ἡμέρας κατ' ἐξ-
ακολουθήσιν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Ὁ ναύαρχος ἀπήντησε παιδρῶς ὅτι θὰ
κατέβηκε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὸν
εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ
εἶχεν ἀρκετὰς πρὸς τοῦτο ἀφορμὰς καθ'
ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ὁ Πλεμὸν ἠρέσθη εἰς τὴν ἀπάντησιν
ταύτην, ἐν ᾗ ἐδηλοῦτο πᾶσα ἡ πρὸς αὐτόν
εὐνοία τοῦ ἀνωτέρου του. Ἀφ' ἐτέρου καὶ
αὐτὸς προσεπάθησε τὸ κατὰ δύναμιν νὰ
ἐπιτύχῃ ὅ, τι ἐζήτει.

Ἄλλως τε τοῦ ἤρρεσκεν ἡ νέα ἐκείνη
φάσις τοῦ σταδίου του. Ὁ τραχὺς βίος,
ὃν διήνυσεν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Σινι-
κῆς, οἱ κίνδυνοι, οὗς διέτρεξεν ἀπέναντι
τοῦ ἐχθροῦ, ἐνέπνευσαν αὐτῷ βαθμυδὸν
τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πολὺπλαγκτον ἐκεῖ-
νον βίον. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ ναυτικοὶ
ἀποκτῶσι τοιαύτην συνήθειαν ἐκ τοῦ ἐ-

παγγέλματός των, ὥστε πᾶν ὅ, τι δὲν εἶνε
τρικυμία, προξενεῖ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντύ-
πωσιν πλήρους γαλήνης.

Καὶ τὴν φυσικὴν κλίσιν ἂν δὲν εἶχε,
θὰ τὴν ἀπέκτα διὰ τῆς θελήσεως. Ὅλο-
ψύχως ἐπεδόθη εἰς τὰς μελέτας του. Τὰ
τορπιλλοβόλα, ἅτινα διηύθυνε, πέντε τὸν
ἀριθμόν, ἦσαν νέου συστήματος. Ἦσαν
ἐξωπλισμένα διὰ τορπιλλῶν Οὐάιτχεδ,
δὲν ἐχρειάσθη δὲ πολὺν καιρὸν ὁ Πλεμὸν
ὅπως κατανοήσῃ πάντα τὰ πλεονεκτή-
ματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν νέων μη-
χανῶν. Χάρης εἰς τὰς προηγουμένας αὐτοῦ
μελέτας ἐν Χερβοῦργῳ ἐγίνωσκεν αὐτὰς
κατὰ βάθος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ
ἀποστολὴ του κυρίως συνίστατο εἰς τὴν
μελέτην τῶν τελειοποιήσεων, ὧν τὸ μη-
χάνημα ἦτο ἐπιδεκτικόν.

Ὡς πρὸς τοῦτο εἶχε γνώμην ὀρισμέ-
νην. Τὸ τορπιλλοβόλον τῶν 33 μέτρων
ἦτο πλοῖον ἀνεπαρκές. Ὁ νεαρὸς πλοῖ-
αρχος ἐνεθυμεῖτο τὸν κινδυνώδη αὐτοῦ
ἀρχος ἐνέπλουν ἀπὸ Τουλόνης μέχρι τοῦ κόλ-
που Ζουάν. Ἐνεθυμεῖτο ἔτι κάλλιον τὸν
φοβερόν κλύδωνα τῆς Κιτρίνης θαλάσσης,
καθ' ὃν τὸ 29 του κατεποντίσθη ἡ ναγ-
κάζετο δὲ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ λεπτόν
ἐκεῖνο ἐξ ἐλάσματος σιδήρου κάρφος οὐ-
δέποτε ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν σφο-
δρὰν ὀργὴν τοῦ Ὤκεανου.

Πρῶϊαν τινά, ἐνῷ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλ-
θῃ ἐκ τοῦ δωματίου του, εἰδοποιηθεὶς τὴν
προτερσίαν περὶ τῆς ἀφίξεως νέου και-
νουργοῦς τορπιλλοβόλου, ὁ Πλεμὸν ἡσθάν-
θη ἐνταυτῷ ζῶηράν ἐκπληξιν καὶ ἰσχυράν
συγκίνησιν.

Ἀνὴρ τις, ὅστις πρὸ τίνος ἐθορύβει παρὰ
τὴν θύραν ἐπιμένων νὰ τὸν ἴδῃ ἀντὶ πά-
σης θυσίας, παρουσιάσθη αἵφνης ἐνώπιόν
του.

— Ὁ Ζιλλὰ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος
συγκινηθεὶς μέχρις ἐγκατάων ἐκ τῆς θέας
τοῦ παλαιοῦ συντρόφου του.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἱεραρ-
χίαν, χωρὶς νὰ παρεμβάλλῃ ἐμπόδια εἰς
τὴν κραυγὴν τῆς καρδίας του, ἤνοιξε τὰς
ἀγκάλας του πρὸς τὸν ναύτην.

Οὗτος γελῶν ἄμα καὶ δακρύων περι-
πτύχθη τὸν ἀνώτερόν του.

Ὅτε ἠδυνήθη νὰ καλήσῃ, εἶπεν ἄρ-
θρώνων μετὰ τινος δυσκολίας τὰς λέξεις:

— Κύριε πλοίαρχε, νὰ μὴ δυσχερεστη-
θῇτε ἂν ἠθέλησα νὰ ἔλθω πρῶτος νὰ σὰς
ἀναγγείλω τὸ πρᾶγμα.

— Τί πρᾶγμα, φίλε μου;

— Αἶ! τῶρα θὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἀμέσως
... Ἦλθα νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι τὸ 29
δὲν ἀπέθανεν.

— Αἶ!... τί λέγεις;

— Λέγω ὅτι τὸ 29 ἐβαπτίσθη εἰς τὴν
Χάβρην καὶ ὅτι εἶνε ἐδῶ, εἰς τὸν λιμένα,
κατακαίνουργον καὶ σὰς περιμένει σιμὰ
εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ Πλεμὸν δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ πε-
ρισσότερα. Ὁρμήσεν εἰς τὴν ὁδόν, παρα-
κολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ναύτου, ὅστις ἡσ-
θαιεν ὅπως τὸν παρακολουθῇ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸν ναύσταθμον.

Ὁ Ζιλλὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ 29 ἦτο ἐκεῖ, καινουργός, στιλπνόν,
ὡς νεωστὶ κοπὲν νόμισμα ὑπὸ τὴν διαυγῇ
λάμπει τῆς πρωίας ἐκείνης τοῦ Μαρτίου.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσταμάτησεν.

Ἀνεξήγητος ταραχὴ κατέλαβε τὸ πνεῦ-
μά του καὶ ἐθάλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦτο τὸ ἔαρ ἄρα γε, ὅπερ διέχεε νέαν
ζωὴν ἐπὶ πάντων τῶν περικυκλούντων
αὐτὸν ἀντικειμένων καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς
ψυχῆς του; Τί ἐσήμαινεν ἡ ἀνάστασις
αὐτῆ τοῦ παρελθόντος; Τὸ γηραιὸν σκά-
φος, τὸ ἀπολεσθὲν ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν τυ-
φῶνα τοῦ Εἰρηνικοῦ. ἀνέθρωσκεν ἀπὸ τῶν
γλαυκῶν ὑδάτων μὲ τὸ στιλπνόν του πε-
ρικάλυμμα, διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ
πάντα ἐν τῇ ζωῇ εἶνε θάνατος καὶ ἀνα-
γέννησις; Τὸ ἐξαφανισθὲν, ἦτο ὁ πρῶτος
βίος, ὁ βίος τῶν δεινῶν βασάνων, τοῦ βα-
θέος πένθους.

Εὐρίσκειτο ἀπέναντι τῶν πρώτων σελί-
δων τοῦ μέλλοντος. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ
βιβλίου ἔμενε κεκλεισμένον· ἀλλὰ τί πρὸς
τοῦτο; Δὲν περιεῖχε βεβαίως περισσοτέ-
ρας ὁδύνας ἀφ' ὅσας περιεῖχον αἱ σχισθεῖ-
σαι σελίδες. Ἄλλο δὲν εἶχε νὰ πράξῃ
εἰμὴ νὰ προβῇ εἰς τὸ σταδίων του, πεποι-
θῶς εἰς τὸν ἀστέρα του, ἔσως δὲ ἡμέραν
τινὰ, ἐξ ἐκείνων, ἃς εἰσέτι δὲν ἠδύνατο ν'
ἀνχνύσῃ ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Εἰμαρμένης, ἡ
εὐτυχία, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπόθησεν
ἠθέλε τέλος τὸν συναντήσῃ.

Ἡ Εὐτυχία! ἔλειπεν ὅμως πάντοτε ἐξ
αὐτῆς εἰς ὅρος οὐσιώδης· ἦτο δυνατόν ἄ-
ρα γε νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀνάμνησις τῶν πρῶ-
των του ἐρωτικῶν ὁρκῶν;

— Ἡ Λευκή! ἐψιθύρισε λυπῆρως ὁ
Πλεμὸν, ποῦτος θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴν Λευ-
κὴν;

Αἴφνης μία ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν
του, ἥτις τὸν ἐπλήρωσε χαρᾶς, μέθης ἀ-
ληθοῦς.

Προφέρων τὸ ὄνομά της, ἡσθάνθη ἐκ
νέου ὁδύνῃ. Λοιπὸν τὴν ἡγάπα ἀκόμη!
Ἐφοβεῖτο τόσον πολὺ νὰ τὴν λησμο-
νήσῃ!...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφάνη εἰς τὸν
νεαρὸν πλοίαρχον ὅτι ἀνέζησεν. Ὅχι
διότι εἰσῆρχετο εἰς νέον κύκλον ἐντυπώ-
σεων καὶ ἰδεῶν· ἀπεναντίας αὐτὸν τὸν ἀ-
ναζωογονηθέντα ἤδη βίον εἶχε καὶ ἄλλοτε
διανύσει. Ἀλλ' ἡ ἔξις κατέστη εὐεργετικὴ
δι' αὐτόν, πραϋντικὴ. Αὐτὴ ἐκανόνιζε τὰ
συμβάντα τοῦ βίου του, συνετέλει εἰς τὴν
ἐμφύχωσιν τῶν ἡμερῶν του, εἰς τὴν ἀνά-
παυσιν τῶν νυκτῶν του. Οἱ τραχεῖς κό-
ποι τοῦ θαλασσίου βίου, καταβάλλοντες
τὸ σῶμά του, περιώριζον τὴν μεγάλην
ἐξασιν τῶν λογισμῶν του. Βαθυμὴν δὲ ἀ-
νεμίχθη εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ὑφισταμέ-
νων του. Ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς θαλάσ-
σης διηνεκῶς, ἡ δὲ ποιητικὴ καὶ ὄνειρο-
πόλος φύσις του ἡρέσκετο εἰς τὰς ἐκδρο-
μὰς ἀνὰ τὰς ἀκτὰς, εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις
καὶ τὰ ἔργα ἐν γένει τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἀφοῦ παρήλθε καὶ ἡ ἡσυχία, μὲ τὰ
ἀναπόφευκτα αὐτῆς ναυάγια καὶ θαλάσ-
σια δυστυχήματα, ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν
ἠδυνήθη νὰ προσβλέψῃ μὲ τὴν καρδίαν
πραϋνθεῖσαν τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἥ-
αρος.

Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ὄνειροπόλοι ἡ εἰργάζε-
το, ὁλοφύχως ἐπιδιδόμενος εἰς τὴν ἐκ
τῆς πρακτικῆς ἐργασίας τέχνην ἢ εἰς τὴν
τέρψιν τοῦ ρεμβασμοῦ, ἡ Εὐτυχία προσ-
ῆγγιζε πρὸς αὐτὸν βῆμα πρὸς βῆμα, ἀλλὰ
τόσον ἡρέμα βαίνουσα, ὥστε οὐδὲ κἂν
τὴν κεφαλὴν τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ.

ΙΕ'

Ἐξ εἰς Βάνην, ὅχι ἐντὸς τῆς πόλεως,
ἀλλ' εἰς μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν,
παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐντὸς χαριέσσης ἐ-
παύλεως γραφικῆς ἀνυψουμένης ἐπὶ τῆς
ἀκτῆς, περιστοιχιζομένης, ἀποκρυπτομέ-
νης σχεδὸν ὑπὸ συστάδος δένδρων, ἅτινα
οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης πνέοντες ὕγροι ἀνε-
μοὶ δὲν ἀπεξήραινον, γυνὴ τις νεαρά καὶ
ὥραία, ἥς ἡ καλλονὴ εἶχε καταταράξει
πᾶσαν τὴν νεολαίαν τῶν περιχώρων, ὅτε
μίαν Κυριακὴν ἐθεάθη εἰς τὴν λειτουρ-
γίαν τοῦ ναοῦ τῆς Ρογκένδας.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἔφερε βαθύτατον πέν-
θος.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο χήρα, μόνον δὲ οἱ
προμηθεύοντες αὐτῇ τὰ χρεώδη ἠδυνή-
θησαν νὰ μάθωσι τὸ ὄνομά της, τόσον
μονήρης ἦτο ὁ βίος δὲν διήγεν, ἀποφεύ-
γουσα πᾶσαν ἐκτὸς τῆς οἰκίας της σχέ-
σιν.

Οἱ τολμηρότεροι καὶ μᾶλλον ἀδιά-
κριτοι τῶν ἀγνώστων λατρευτῶν της πε-
ριεπόλουν ἐνίοτε τὴν νύκτα εἰς τὰ περί-
τῆς ἐπαύλεως. Ἐγίνωσκον ἀπλῶς ὅτι ἡ
ἔπαυλις ἐφιλάσσετο ὑφ' ἐνὸς πρῶην ναύ-
του, ἡρακλείου ῥώμης, οὗ ἡ σύζυγος ἦτο
ἡ μόνη ὑπηρετρία ἐν τῇ οἰκίᾳ. Δύο πελώ-
ριοι κύνες ὑλάκτου ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ὁ-
σάκις τις τῶν διαβατῶν ἐπλησίαζεν εἰς
τὴν κιγκλίδαν. Τὸ μόνον, ὅπερ ἠδυνήθησαν
νὰ ἰδῶσιν οἱ περιέργοι ἦτο, ὅτι ἡ αὐτόθι
κατοικοῦσα κυρία ἀφίετο εἰς πολυώρους

ρεμβασμοὺς ἐπὶ ἀνδῆρου τινὸς κειμένου
πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὴν εἶδον πολλάκις ἐρείδουσιν τὸν
βραχίονα ἐπὶ τοῦ λιθίνου δρυφάκτου, ἀκί-
νητον, ὡς νὰ ἦτο καὶ αὐτὴ ἐκ λίθου, μὲ
τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸν μακρυ-
νὸν ὀρίζοντα, ἀδιάφορος πρὸς τὰ πρόσωπα
καὶ τὰ πράγματα τὰ περιστοιχίζοντα
αὐτήν.

Ἡ ἀγνωστος ἐφαίνετο μὴ φροντίζουσα
ποσῶς περὶ τῶν φημῶν, ἃς προῦκλει ὁ
ἀπομεμονωμένος αὐτῆς βίος. Ἦρκειτο εἰς
αὐτήν καὶ μόνην πρὸς τὴν συντήρησιν τῆς
λατρείας ἢ τῆς ἀναμνήσεως, εἰς ἣν ἦτο
ἀφοσιωμένη. Καθ' ἃς ὥρας ἡ παραλία
ἦτο ἔρημος, κατήρχετο μετὰ τῶν δύο
αὐτῆς κυνῶν παρακολουθουμένη ἐξ ἀπο-
στάσεως τινος παρὰ τοῦ γηραιοῦ ναύτου·
ἄλλοτε πάλιν συνδιελέγετο μετ' αὐτοῦ.

Τῆς ἡρεσκον αἱ δροσεραὶ πρωῒαι καὶ αἱ
φλογισμέναι τοῦ ἡλίου δύσεις. Πᾶν ἱστίον
ἐμφανιζόμενον εἰς τὰ πέρατα τῆς θαλάσ-
σης ἐφείλκεν ἀμέσως τὸ βλέμμα της,
ὅστις δὲ ἤθελε τὴν παρατηρήσει, θὰ ἔ-
βλεπε τὰ ὄμματά της ὑγραινόμενα ὁσά-
κις ἐφαίνετο μακρόθεν ὁ ἀτμὸς πολεμικοῦ
τινος πλοίου.

Ὅσας δὲν περιήρχετο τὴν ἀκτὴν με-
τέβαινε διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς
ἐξοχικὸν τι κοιμητήριον, ἐκ τῶν ἰδιαζόν-
των ἐκείνων τῆς Βρεττανίας. Διηυθύνετο,
χάριν περιπάτου, πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ καὶ
ἔμενεν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῶν
νεκρῶν.

Εἶχεν ἄρα συγγενῇ τινα ἐκεῖ τεθαμ-
μένον; Μήπως ὑπὸ τὸ χῶμα ἐκείνο-
καὶ τὸν γρανίτην ἀνεπαύετο ἡ νεαρά, ὡς
ἐφαίνετο, καρδίᾳ της;

Ἡμέραν τινα συνέπεσε νὰ μείνῃ ἐπὶ
πολλὴν ὥραν μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τοῦ
ἀνδῆρου βεθυθισμένη εἰς ρεμβασμούς. Πέ-
ραν εἰς τὸ πέλαγος, ἀναμεταξὺ τῶν σπιν-
θηροβολούντων κυμάτων εἶδε διατρέχοντα
τὴν ἐπιφάνειαν ἐλαφρὰ τινα σκάφη ἐκ σι-
δήρου, ἐπιμήκη τὸ σχῆμα. Ἀνεγνώρισε
τὰ τορπιλλοβόλα. Διέτρεχον ἐπὶ τῆς γα-
ληνίου θαλάσσης, ἀναμέσων τῶν βοάχων
καὶ τῶν σκοπέλων τοῦ κόλπου Μορβιχάν,
ἐκπέμποντα τὴν πυρετώδη αὐτῶν ἀνα-
πνοὴν διὰ τῆς καπνοδόχης. Λίαν συγκε-
κνημένη προσεκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν καὶ
ἐζήτησε νὰ τῆς φέρῃ τηλεσκόπιον, οὐτι-
νος ἐποιεῖτο συχνὴν χρῆσιν, ἡ δὲ ὑπηρε-
τρια ἐξεπλάγη σφόδρα διὰ τὴν ἐκτακτὴν
ταραχὴν τῆς κυρίας της.

— Μὴν ἔχετε τίποτε, κυρία; ἡρώτη-
σεν.

— Ὅχι, Ἀννίκα, ὅχι, ἀπήντησεν ἡ
ἀγνωστος.

Καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τὸ τη-
λεσκόπιον ἐξετάζουσα μετὰ προσοχῆς, μὲ
τὸν νοῦν ἄμα καὶ μὲ τὸ βλέμμα, τὰ ἐλα-
φρὰ σκάφη, τὰ ταλαντευόμενα ὑπὸ τῶν
κυμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ